

HYPERION

DAN SIMMONS

PŘEKLAD
JAN PAVLÍK

ARGO
TRITON

Přeložil Jan Pavlík

© Argo, 2017

© Stanislav Juhaňák – Triton, 2017

Copyright © 1989 by Dan Simmons (Hyperion)

Copyright © 1991 by Dan Simmons (The Death of the Centaur)

Translation © Jan Pavlík, 1996 (Hyperion)

Translation © Petr Kotrle, 2017 (The Death of the Centaur)

Cover Art © 1989 by Gary Ruddell

ISBN 978-80-257-2327-2 (ARGO)

ISBN 978-80-7553-500-9 (Stanislav Juhaňák – TRITON)

Věnováno Tedovi

PŘEDMLUVA

V časopisech i na internetových blozích narážíme na spoustu žebříčků „nejlepších“ nebo „klasických“ románů žánru science fiction. Většina z nich se stává jablkem sváru a čtenáři zpravidla zarytě horují pro vyřazení některých titulů, aby stejně vášnivě bojovali za přidání svých oblíbenců. V takové rozohněné atmosféře se jen hrstce knížek podaří proniknout na všechny podobné seznamy. *Hyperion* je jednou z nich.

Důvod je docela prostý. Je to dobrý, *zatraceně dobrý* román.

Hned zkraje bych měl ovšem upozornit, že *Hyperion* je první částí dialogie, již uzavírá *Pád Hyperionu*. A tato dialogie dále tvoří první část čtyřdílné knižní série, kterou uzavírají dva romány o Endymionovi.

Hyperion nicméně stojí na počátku tohoto úchvatného příběhu a sám o sobě je natolik podmanivý, že každý, kdo se do něj začte, bude chtít pokračovat, dokud nedospěje až na konec poslední knihy. Simmons toho dosáhl tím, že po vzoru vypravěčské struktury *Canterburských povídek* představil oddělené dějové linie protagonistů, kteří putují na palubě velkolepé templářské stromolodi na planetu Hyperion, kde má začít jejich poutí za Štírem. Zatímco sledujeme osudy a strasti každého z nich, dozvídáme se víc a víc také o vesmíru, ve kterém žijí. Díky těmto vzájemně se prolínajícím příběhům je proces poznávání světa knihy nesmírně strhující; vazby mezi jednotlivými vyprávěními a jejich pomalé, postupné pochopení představují háček, který čtenáře zachytí a už nepustí. Ukáže se, že poutí našich postav je poutí zoufalství. Hegemonie člověka je v krizi a skupina poutníků společnými silami možná dojde jejího řešení. Jako vždy v románech zasazených do natolik vzdálené budoucnosti a rozmáchlých do takové šíře se ukazuje hrozba – *jiná*, jak to ve sci-fi s oblibou bývá – a čím dál víc se přibližuje.

Simmons s pozoruhodnou zručností pomalu přenáší ohnisko naší pozornosti a nutí nás uvědomit si, že to, co jsme původně považovali za problém, je ve skutečnosti pouze vějička, zatímco skutečné nebezpečí se noří ze stínů. Vidíme tak, jak politika Hegemonie, vždy pravdivé měřítko

společnosti, krystalizuje v uvěřitelnou a soudržnou sílu, která s našimi protagonisty manipuluje.

Jedná se tedy o důkladně promyšlený vesmír, oplývající fantazií a vynalézavostí. Je to vesmír s tolika divy a poklesky, že si ho čtenář dokáže velice snadno představit, jako by v něm žil.

Ale celá tato velkolepá struktura by byla bezcenná bez životných a reálných postav, které by čtenáře dokázaly zaujmout. A právě postavy představují Simmonsův snad největší úspěch. Jelikož nepíšu analýzu, ale spíše chvalozpěv, nebudu je tu představovat jednu po druhé, neboť to kniha sama o sobě zvládá dost dobře. Stačí snad jen říci, že právě ony bývají zdrojem sporů mezi čtenáři. Každý má totiž svého oblíbence.

Pro mě je nejpůsobivějším a nejsympatičtějším hrdinou Sol Weintraub, jehož dcera Rachel žije pozpátku a každým dnem mládne. Dojemnost jejich těžkého údělu patří k emocím, které v člověku zůstanou ještě dlouho po odložení knihy. A pak je tu samozřejmě samotný Štír, příhodně pojmenovaný anděl bolesti. Jedná se o jedno z nezapamatovatelnějších hrůzných stvoření v rámci žánru, tajemné a děsivé.

Těm z vás, kteří budou číst *Hyperion* poprvé, závidím objevování, které mají teprve před sebou.

Peter F. Hamilton
Rutland, Spojené království
červen 2011

PROLOG

Konzul Hegemonie seděl na terase své ebenově černé kosmické lodi a na starém, ale dobře udržovaném klavíru Steinway hrál Rachmaninovovo Preludium v cis moll, zatímco dole s výhružným řevem vyskakovali z bažin obrovští ještěrovití tvorové. V dále na severu se schylovalo k bouři. Nad lesem obřích přesliček se valil černý mrak, zatímco o devět kilometrů dál se na rozbouřeném nebi postupně zvětšoval mohutný stratokumulus. Na obzoru se zablýskalo. V těsné blízkosti lodi se občas některý z ještěrů dostal do ochranného pole, zavřeštěl a odrazil se v obláčcích indigové mlhy. Konzul se soustředil na obtížnou pasáž Preludia a příchodu bouřky a noci si nevšímal.

Zazněl zvonek tachykomu.

Konzul se zarazil s prsty nad klávesami a poslouchal. Bouře otřásala ztěžklým vzduchem. Od přesličkového lesa se ozývalo pochmurné vytí smečky mrchožroutů. V temnotě dole zaznělo v odpověď opovážlivé zatraubení nějakého zvířete s malým mozečkem, které následně utichlo. V nastalém tichu bylo slyšet slabý hukot ochranného pole. Opět zazvonil tachykom.

„Sakra,“ zaklel konzul a vstal od piana.

Než počítač během několika sekund převedl a dekodoval pulz tachyonů, nalil si konzul sklenku skotské whisky. Usadil se do polstářů v projekčním kuželu, právě když kontrolka zezelenala. „Přehrát,“ přikázal.

„Byl jste vybrán, abyste se vrátil na Hyperion,“ ozval se zastřený ženský hlas. Obraz se ještě nevytvořil; prostor před sedačkou byl prázdný s výjimkou kódu volajícího, který konzulovi prozradil, že zpráva přichází ze sídelní planety správy Hegemonie, Centra Tau Ceti. K tomu konzul nepotřeboval žádný kód. Zestárlý, avšak přesto stále krásný hlas Meiny Gladstonové byl nezaměnitelný. „Byl jste vybrán, abyste se vrátil na Hyperion jako člen pouti za Štírem.“

Zrovna tohle chci slyšet, pomyslel si konzul a zvedl se, aby opustil kužel.

„Vy a šest dalších jste byli vybráni Církví Štíra a potvrzení Velkým sněmem,“ říkala Meina Gladstonová. „Je v zájmu Hegemonie, abyste přijal.“

Konzul stál bez hnutí v kuželu, zády k míhajícím se vysílacím kódům. Aniž by se otočil, pozvedl sklenku a vypil zbytek whisky.

„Situace je velmi nejasná,“ pokračovala Meina Gladstonová. Její hlas zněl unaveně. „Konzulát a Místní rada nám před třemi standardními týdny tachykomem sdělili, že Hrobky času se zřejmě začínají otevírat. Antientropická pole kolem nich se začala rychle rozpínat a Štír se začal objevovat až u Uzdového hřbetu na jihu.“

Konzul se otočil a klesl do polštářů. V kuželu se objevil holografický obraz staré tváře Meiny Gladstonové. Pohled měla stejně unavený jako hlas.

„Z Parvati byly okamžitě vyslány Kosmické jednotky, aby evakuovaly občany Hegemonie z Hyperionu, než se Hrobky času otevrou. Jejich časový dluh bude něco přes tři hyperionské roky.“ Meina Gladstonová se odmlčela. Konzula napadlo, že Vrchní administrátorku Senátu nikdy neviděl takto zachmuřenou. „Nevíme, jestli evakuační loď dorazí včas,“ přiznala, „ale situace je ještě složitější. Migrační roj Vyvrženců sestávající přinejmenším ze čtyř tisíc... jednotek... se rychle blíží do soustavy Hyperionu. Naše evakuační síly by měly dorazit jen krátce před Vyvrženci.“

Konzul váhání Gladstonové rozuměl. Migrační roj Vyvrženců se mohl skládat z lodí od velikosti jednomístných průzkumníků až po obrovská orbitální města a kometární pevnosti s desetitisíci mezihvězdných barbarů.

„Velení Kosmických jednotek je přesvědčeno, že jde o masový útok,“ pokračovala Meina Gladstonová. Lodní počítač umístil její holoobraz tak, že žena upírala své smutné hnědé oči přímo na konzula. „Jestli jim jde jen o ovládnutí Hyperionu kvůli Hrobkám času, nebo to má být totální útok na Světovou síť – to se ukáže. Zatím ze systému Camn vystartovala kompletní flotila Kosmických bojových jednotek, doplněná o batalion konstruktérů na stavbu Brány, aby se připojila k evakuačním silám, ale podle okolností může být odvolána.“

Konzul přikývl a nepřítomně pozvedl sklenku ke rtům. Když zjistil, že je prázdná, zamračil se a upustil ji na silný koberec v holokomoře. I když neprošel vojenským výcvikem, bylo mu jasné, jak obtížné rozhodnutí museli Gladstonová a členové velení učinit. Pokud nebude v systému Hyperionu urychleně – s vynaložením ohromných nákladů – postavena vojenská Brána, neexistovala možnost, jak se invazi Vyvrženců ubránit, a ať už

se v Hrobkách času skrývalo jakékoli tajemství, získá je nepřítel Hegemonie. A pokud se podaří uvést Bránu do chodu včas a Hegemonie soustředí všechny své ozbrojené síly k obraně jediné, vzdálené koloniální planety Hyperionu, Světová síť bude nesmírně riskovat útok Vyvrženců na jiném místě své hranice. V nejhorším případě by se mohlo dokonce stát, že se Vyvrženci zmocní Brány a vniknou tak přímo do Sítě. Konzul se pokusil představit si, jak ozbrojení Vyvrženci vcházejí Branami do nebráněných měst na stovkách planet.

Konzul prošel hologramem Meiny Gladstonové, sebral sklenku a šel si nalít další dávku skotské.

„Byl jste vybrán, abyste se připojil k pouti za Štírem,“ pronesl obraz Vrchní administrátorky, kterou tisk nesmírně rád přirovnával k Lincolnovi, Churchillovi, Alvarez-Tempovi nebo k jakémukoli legendárnímu vůdci před Hidžrou, který byl zrovna v módě. „Templáři vysílají svou stromolod' *Yggdrasill*,“ říkala právě Gladstonová, „a velitel evakuačních sil má příkaz povolit jí průlet. Máte tři týdny časového dluhu na setkání s *Yggdrasillem*, než přejde v systému Parvati do hyperprostoru. Ostatních šest poutníků vybraných Církví Štíra už bude na palubě stromolodi. Naše výzvědná služba hlásí, že přinejmenším jeden z poutníků je agentem Vyvrženců. Nemáme... prozatím... možnost zjistit, který z nich to je.“

Konzul se musel usmát. Při všem ostatním riziku, které Gladstonová podstupovala, musela brát v potaz i možnost, že tím špiónem je *on* a že právě předává tachykomem klíčové informace Vyvržencům. Ale *předala* mu nějakou klíčovou informaci? Pohyb flotily se dá zjistit, jakmile lodi zapnou Hawkingův pohon, a kdyby konzul *byl* špiónem, informace Vrchní administrátorky by ho mohly vystrašit. Jeho úsměv pohasl. Napil se whisky.

„Mezi sedmi vybranými poutníky je Sol Weintraub a Fedmahn Kasad,“ oznámila Gladstonová.

Konzul se zamračil ještě víc. Hleděl na elektronický oblak, mihotající se kolem ženina obrazu jako zrnka prachu. Zbývalo patnáct sekund do konce spojení.

„Potřebujeme vaši pomoc,“ naléhala Meina Gladstonová. „Je životně důležité, aby tajemství Hrobek času i Štíra byla odhalena. Tahle pout může být naše poslední šance. Pokud se Vyvrženci zmocní Hyperionu, musí být jejich agent zneškodněn a Hrobky času zapečetěny – za každou cenu. Může na tom záviset osud Hegemonie.“

Vysílání skončilo a zůstaly jen pulzující souřadnice setkání. „Odpověď?“ otázal se palubní počítač. Přes nesmírné množství použité energie mohla loď vyslat krátký kódovaný pulz do neutuchající změti nadsvětelného spojení, které udržovalo lidské obyvatele galaxie pohromadě.

„Ne,“ prohlásil konzul a vyšel ven, kde se opřel o zábradlí terasy. Nastala noc a mraky pluly nízko. Nebyla vidět jediná hvězda. Nebýt občasného zablesknutí na severu a slabé fosforeskující záře vycházející z močálů, byla by dokonalá tma. Konzul si náhle velmi jasně uvědomil, že je v této chvíli jedinou rozumnou bytostí na této bezejmenné planetě. Naslouchal nočním primitivním zvukům z bažiny a myslel na ráno, na to, jak s prvními paprsky vyrazil v jednomístném Vikkenu, na den strávený na sluníčku, na lov v kapradovitých lesích na jihu a na večerní návrat do loď, kde si dal dobrý steak a studené pivo. Konzul myslel na vzrušující potěšení z lovu a stejně silnou potěchu, kterou mu poskytovala samota. Ta samota, kterou si vysloužil bolestí a nočními můrami protřepnými na Hyperionu.

Hyperion.

Konzul zašel dovnitř, zasunul terasu a uzavřel loď právě v okamžiku, kdy na ni začaly bubnovat první těžké kapky. Vystoupil po točitých schodech do své ložnice ve špičce lodi. Kruhovátá místnost byla ponořena do temnoty, kterou prozařovaly jen neslyšné záblesky zvenku, osvětluující pramínky deště uhánějící po obloze. Konzul se svlékl, ulehl na tvrdou matraci a zapnul hudbu a vnější mikrofony. Naslouchal, jak se zuřící bouře mísí s Wagnerovou *Jízdou Valkýr*. Loď bičoval zběsilý hurikán, nebe co chvíli oslnivě zbělalo a zanechalo konzulovi na sítnici pálicí mžítiky.

Wagner je dobrý jen pro bouřku, pomyslel si. Zavřel oči, ale záblesky viděl i skrz víčka. Vzpomněl si na třpyt ledových krystalů žhnoucích v rozpadajících se ruinách na nízkých pahorcích nedaleko Hrobek času a na chladný lesk oceli na neskutečném Štírově stromu sestávajícím z kovových trnů. Vzpomínal na výkřiky uprostřed noci a na krvavě rubínový pohled samotného Štíra, složený ze stovky fazet.

Hyperion.

Konzul tiše přikázal počítači vypnout všechny zvukové vstupy a zakryl si oči dlaní. V nastalém tichu přemýšlel, jaká šílenost by to byla, kdyby se vrátil na Hyperion. Během jedenácti let, kdy na této vzdálené a záhadné planetě působil jako konzul, povolila Církev Štíra dvanácti skupinám poutníků z jiných planet, aby se vydaly do větrem ošlehané pustiny kolem Hrobek času na sever od hor. Nikdo z nich se nevrátil. A to bylo v normální

době, kdy byl Štír vězněm časových vln a sil, které nikdo nechápal, a antientropická pole se rozkládala jen několik desítek metrů kolem Hrobek času. A nehrozila invaze Vyvrženců.

Konzul si představil Štíra, jak se volně pohybuje po Hyperionu, a miliony místních obyvatel a tisíce občanů Hegemonie, naprosto bezmocné tváří v tvář tvorů, který se vymykal jakýmkoli fyzikálním zákonům a komunikoval jedine prostřednictvím smrti. I v teple ložnice se zachvěl.

Hyperion.

Noc skončila a bouře přešla, časně ráno se přiblížila další. Dvě stovky metrů vysoké přesličky se ohýbaly a svíjely před nadcházející průtrží mračen. Těsně před svítáním se konzulova loď zvedla na sloupu modré plazmy, prorazila houstnoucí mraky a rozletěla se do vesmíru, k místu setkání.

JEDNA

Konzul se probudil s bolestmi hlavy, vyschlým hrdlem a s pocitem, že zapomněl snad tisíce snů, které mu mohl přinést jen spánek ve stavu hibernace. Zamrkal, posadil se na nízkém lůžku a pomalu si odstranil z těla poslední pásky senzorů. V oválné místnosti bez oken s ním byli dva malí naklonovaní členové posádky a jeden vysoký templář v kápi. Jeden z klonů nabídl konzulovi tradiční pomerančovou šťávu po probuzení z ledového spánku. Přijal ji a dychtivě se napil.

„Strom je vzdálen dvě světelné minuty a pět hodin letu od Hyperionu,“ oznámil mu templář a konzul si uvědomil, že s ním hovoří Het Masteen, kapitán stromolodi templářů a Pravý hlas Stromu. Matně si uvědomil, že je to velká čest, když ho budí sám kapitán, ale byl ještě příliš slabý a dezorientovaný, aby to mohl ocenit.

„Ostatní jsou už několik hodin vzhůru,“ pokračoval Het Masteen a pokynul klonům, aby odešly. „Shromáždili se na přední jídelní plošině.“

„Hrghmm,“ zamumlal konzul a napil se. Odkášlal si a zkusil to znovu. „Děkuji vám, Hete Masteene,“ dostal ze sebe. Rozhlédl se po oválné místnosti s kobercem z tmavě zelené trávy, průhlednými stěnami a s podpůrným žebrovím z jediného spirálovitého kusu dřeva a uvědomil si, že musí být v jedné z malých výrůstkových kapslí. Zavřel oči a pokusil se vyvolat vzpomínky na setkání se stromolodí templářů, těsně předtím, než přešla do hyperprostoru.

Konzul si vybavil první dojem, jakým působila kilometr dlouhá stromolodí, k níž se pomalu blížil. Detaily stromolodi byly zakryté nesčetnými stroji a energetickými poli, která ji obklopovala jako sférický oblak mlhy. Přesto skrze husté listoví, které pokrývalo trup plavidla, a tenké stěny výrůstkových kapslí slabě zářily tisíce světélek, stejně jako podél stovky plošin, můstků, velitelských palub, schodišť a obydlí. U základny stromolodi byly jako duběnky nakupeny kulovité sklady a technické zázemí a za její zádi se jako desetikilometrové kořeny táhly modravé a fialové paprsky lodního pohonu.

„Ostatní čekají,“ upozornil ho jemně Het Masteen a pokývl k polštářům, na kterých byla uložena konzulova zavazadla a čekala na příkaz majitele k otevření. Templář si zamyšleně prohlížel dřevěné žebroví, zatímco konzul se převlékal do napůl oficiálního večerního oděvu. Sestával z volných černých kalhot, vyleštěných bot, lehké hedvábné blůzy, nabírané v pase a na loktech, límce ozdobeného sponou s topasem, černé vesty s karmínovým odznakem Hegemonie na epoletách a zlatého třírohého klobouku. Část zakřivené zdi se proměnila v zrcadlo a konzul se zahleděl na svůj odraz: muž po středních letech v napůl oficiálním večerním oděvu, s opálenou tváří, avšak pod smutnými očima podivně bledý. Zamračil se, přikývl a odvrátil se.

Het Masteen pokynul a konzul následoval vysokou zahalenou postavu rozevřeným otvorem v kapsli po stoupající stezce, která se stáčela podél masivní křovité stěny kmene stromolodi a mizela v nedohlednu. Konzul se zarazil, přešel k okraji stezky a rychle ustoupil zpět. Pod ním zelo aspoň šest set metrů hloubky – pocit „nahore“ a „dole“ vyvolávala šestinová standardní gravitace, vytvářená singularitami uvězněnými v základně stromu – a nebylo tu žádné zábradlí.

Pokračovali mlčky ve výstupu. Po dalších třiceti metrech se odklonili od hlavní stezky vinoucí se jako spirála kolem kmene, aby přešli po tenkém visutém mostě na pět metrů silnou větev. Pokračovali směrem ven, kde se v záplavě listů odrážela záře slunce Hyperionu.

„Vyvezli moji loď z hangáru?“ dotazoval se konzul.

„Je plně zásobená energií a připravená v kouli jedenáct,“ odpověděl Het Masteen. Přešli do stínu kmene a v černých mezerách mezi hustým mřížovým listů se objevily hvězdy. „Ostatní poutníci souhlasili s tím, že přistanou ve vaší lodi, pokud k tomu dají Kosmické jednotky svolení,“ dodal templář.

Konzul si promnul oči a přál si, aby měl víc času vzpamatovat se z omámení hibernačního spánku.

„Byl jste ve spojení s komandem Kosmických jednotek?“

„Ano, ozvali se nám, jakmile jsme vystoupili z hyperprostoru. Právě teď nás... doprovází... válečná loď Hegemonie.“ Het Masteen ukázal na kousek černě nad nimi.

Konzul vzhledl, avšak právě v tu chvíli část svrchního listoví vykoulka ze zákrytu stromolodi a celé akry listů se rozhořely v záři slunce. Dokonce i na místech, která zůstávala ve stínu, zářili žároptáci jako japonské

lampióny nad osvětlenými stezkami, svítivým popínavým žebrovím a blyštivými visutými mosty, zatímco si skrze labyrinty listů prorážely cestu světlušky ze Staré Země a zářící vlákna babího léta z Maui-Dohody; to vše vytvářelo světelné obrazce, které by zmátly i nejzkušenějšího kosmického cestovatele.

Het Masteen vstoupil do koše sloužícího jako zdviž, zavěšeného na silném lanu z uhlíkových vláken, které se táhlo podél stromu a ztrácelo se ve výšce tří set metrů nad nimi. Konzul jej následoval a koš se s nimi tiše rozjel vzhůru. Všiml si, že stezky, kapsle i plošiny jsou nápadně prázdné, kromě několika templářů a jejich zmenšených dvojníků v podobě klonovaných členů posádky. Konzul si nevzpomínal, že by během hodiny horečnatých příprav mezi svým přiletem a uložením do hibernace zahlédl nějaké cestující, ale přisuzoval to skutečnosti, že všichni jsou už pohrouženi do hibernačního spánku. Teď však, když se loď pohybovala rychlostí mnohem menší než světlo, mohly být její větve plné ohromených pasažérů. O svůj postřeh se podělil s templářem.

„Jedinými cestujícími je vás šest,“ odušil Het Masteen. Koš se zastavil v labyrintu listoví a kapitán stromolodi zamířil k dřevěnému eskalátoru, notně poznamenanému zubem času.

Konzul překvapeně zamrkal. Na templářské stromolodi se obvykle nacházelo dva až pět tisíc cestujících; byl to nejatraktivnější způsob cestování mezi hvězdami. Při cestování stromolodí dosahoval časový dluh zřídka kdy víc než čtyři nebo pět měsíců, což umožňovalo krátké vyhlídkové lety v místech, kde byly od sebe hvězdné systémy vzdálené jen několik málo světelných let. Nesčetní cestující tak strávili v hibernaci minimum času. To, že stromolodě cestovala na Hyperion a zpět šest let standardního času *bez platicích cestujících*, muselo pro templáře znamenat obrovskou finanční ztrátu.

Pak si konzul uvědomil, že stromolodě bude ideální pro nadcházející evakuaci a veškeré náklady nakonec uhradí Hegemonie. Ale i tak konzul věděl, že přivést tak krásnou a zranitelnou loď jako *Yggdrasill* – takových existovalo pouze pět – do zóny válečných operací znamenalo pro bratrstvo templářů strašlivé riziko.

„Vaši druhové na pouti,“ oznámil Het Masteen, když s konzulem vyšli na širokou plošinu, kde je na jednom konci dlouhého dřevěného stolu očekávala malá skupinka. Nad nimi zářily hvězdy, které se občas natáčely, když stromolodě měnila sklon nebo směr. Po obou stranách se směrem od nich boulily kulovité stěny z listů, připomínající obrovské ovoce se zelenou

slupkou. Konzul okamžitě poznal, že se nachází na kapitánově jídelní plošině – dřív, než ostatních pět cestujících povstalo, aby mohl Het Masteen zaujmout své místo v čele stolu. Konzul si povšiml prázdné židle, která na něj čekala nalevo od kapitána.

Když všichni usedli a ztichli, Het Masteen je formálně představil. I když konzul nikoho z osobního styku neznal, některá jména mu nebyla neznámá a použil svého dlouholetého diplomatického výcviku, aby si na základě dojmů sestavil jejich profily.

Nalevo od konzula seděl otec Lenar Hoyt, kněz staromódní křesťanské sekty, známé jako katolická. Nejprve si konzul neuvědomoval význam černého šatu a římského kolárku, ale pak si vzpomněl na nemocnici svatého Františka na Hebronu, kde téměř před čtyřmi desetiletími standardního času prodělal léčbu alkoholového traumatu po své první diplomatické misi, která měla katastrofální výsledek. A při zmínce jména otce Hoyta si vzpomněl na jiného kněze, který zmizel na Hyperionu v polovině jeho vlastního působení na této planetě.

Podle konzulova odhadu byl Lenar Hoyt poměrně mladý muž – nebylo mu o moc víc než třicet –, ale zdálo se, jako by v nedávné minulosti z neznámých příčin strašlivě zestárl. Konzul si prohlížel úzký obličej, propadlé tváře, velké, hluboko vsazené oči, úzké rty stočené do trvalého úšklebku, příliš zakřiveného i na to, aby se dal nazvat cynickým úsměvem, vlasy ztrácející se spíše v důsledku ozáření než přirozeným plešatěním a zdálo se mu, že vidí člověka, kterého po celá léta sužovala nemoc. Přesto jej překvapilo, když pod maskou skrývané bolesti rozeznal ozvěnu dřívějšího mladíka – poslední zbytky kulatého obličeje, zdravé kůže a jemných rtů, patřících kdysi mladšímu, zdravějšímu a mnohem méně cynickému Lenaru Hoytovi.

Vedle kněze seděl muž, jehož tvář znali před několika lety skoro všichni občané Hegemonie. Konzula napadlo, jestli je paměť všech lidí ve Světové síti tak krátká jako v době, kdy v ní žil. Pravděpodobně ještě kratší; v tom případě už sláva nechvalně proslulého plukovníka Fedmahna Kassada, nazývaného Řezník Jižní Bressie, podle všeho nejspíš opadla. Ale pro konzulovu generaci a všechny ty, kdo žili pomalejší život na okraji víru dění, nebyl Kassad někdo, na koho by se dalo snadno zapomenout.

Plukovník Fedmahn Kassad byl vysoký muž – téměř tak vysoký, že se mohl podívat dvoumetrovému Hetu Masteenovi zpřímá do očí. Oblečen byl v černé uniformě Kosmických jednotek bez jakýchkoli insignií nebo

distinkcí. Uniforma se podivuhodně podobala sutaně otce Hoyta, ale oba muži si navzájem podobní nebyli. Namísto sešle působícího kněze tu byl plukovník Kassad se snědou kůží, hubený jako rukojeť biče – zjevně se těšil naprostému zdraví. Na ramenou, zápěstí a hrdle mu vystupovaly pleťence svalů. Malé plukovníkovy oči byly temné a všeobíjající jako čočky primitivní videokamery. Tvář měl složenou ze samých úhlů: stíny, plochy a fazety. Nebyla vyzáblá jako obličej jeho souseda; byla vytesaná z bezcitného kamene. Tenká linka vousu podél brady jen zdůrazňovala ostrost jeho výrazu, stejně jako krev zdůrazňuje ostří nože.

Plukovníkovy výrazné a pomalé pohyby konzulovi připomněly jaguára ze Staré Země, kterého viděl v zoo na Lusu před mnoha lety. Kassadův hlas byl vlídný, ale konzulovi nemohlo uniknout, že i když mlčel, vyžadoval si naprostou pozornost.

Dlouhý stůl byl z větší části prázdný, všichni se shromáždili na jednom konci. Naproti Fedmahnu Kassadovi seděl muž, který byl konzulovi představen jako básník Martin Silenus.

Silenus byl pravým opakem vojáka sedícího naproti. Zatímco Kassad byl hubený a vysoký, Martin Silenus byl malé postavy a ke štíhlosti měl daleko. Oproti rysům plukovníka Kassada, jakoby vytesaným z kamene, byla básníková tvář proměnlivá a plná emocí jako u primáta ze Staré Země. Jeho hlas zněl výrazným hrubým skřípotem. Konzula napadlo, že na Martinu Silenovi s jeho červenými tvářemi, širokými ústy, vystoupilým obočím, zašpičatělými ušima a neustále neklidnými rukama s prsty dlouhými jako u koncertního klavíristy – nebo u škrtiče – je cosi příjemně démonického. Stříbrné vlasy měl básník nedbale ostráhané na krátko.

Martin Silenus vypadal jako muž těsně před šedesátkou, avšak konzul si povšiml zrádného modravého odstínu na krku a dlaních a domyslel si, že tento člověk už několikrát prodělal Poulsenovu léčebnou kúru. Silenovi mohlo být ve skutečnosti klidně něco mezi devadesáti a sto padesáti standardními roky. Pokud by se opravdu blížil tak vysokému věku, jeho rozum už nejspíš vypovídal službu, jak konzul dobře věděl.

Zatímco Martin Silenus vyhlížel při prvním setkání bouřlivě a živě, jeho soused u stolu zapůsobil jako inteligentní, ale zamlklý a do sebe uzavřený člověk. Při představování Sol Weintraub zvedl hlavu a konzul si prohlédl jeho krátce zastřížený šedý plnovous, vráscité čelo a smutné, jasné oči známého učenice. Konzul slyšel příběhy o Věčném židovi a jeho

beznadějném hledání, ale šokovalo ho, když zjistil, že starý muž teď drží v náručí dítě – svou dcerušku Rachel, starou jen několik týdnů. Konzul sklopil oči.

Šestá poutnice a jediná žena u stolu byla Brawne Lamia. Když detektiva konzulovi představili, zadívala se na něj tak upřeně, že cítil tlak jejího pohledu i poté, co se nakonec odvrátila.

Brawne Lamia, bývalá občanka planety Lusus s gravitací o třetinu větší než standard, nebyla vyšší než básník sedící o dvě židle dál, ale ani manšestrová lodní uniforma nemohla zakrýt mohutnou vrstvu svalů, jež obalovala její pevnou kostru. Černé kadeře vlasů jí padaly až na ramena, obočí měla jako dvě tmavé čáry táhnoucí se vodorovně přes široké čelo. Nos, velký a ostrý, jen zdůrazňoval orlí výraz tváře. Lamiina ústa byla široká a výrazná, až skoro smyslná, v koutcích mírně stočená do lehkého úsměvu – možná krutého, nebo jen hravého. Ženiny temné oči jako by pozorovatele vyzývaly, aby do nich nahlédl a zjistil, co se za ním ve skutečnosti skrývá.

Konzula napadlo, že by Brawne Lamia mohla být považována za krásnou.

Když představování skončilo, konzul si odkašlal a otočil se k templářovi. „Hete Masteene, říkal jste, že poutníků je sedm. Tím sedmým je dítě pana Weintrauba?“

Kápě Heta Masteena se lehce pohnula ze strany na stranu. „Ne. Jen ti, kdo se rozhodnou Štíra vyhledat vědomě, mohou být počítáni mezi poutníky.“

Ve skupině to zašumělo. Každý musel vědět totéž co konzul; pouze skupina složená z lichého počtu lidí mohla vyrazit na sever s požehnáním Církve Štíra.

„Tím sedmým jsem já,“ dodal Het Masteen, kapitán stromolodi *Yggdrasill* a Pravý hlas Stromu. V tichu, které po jeho prohlášení následovalo, Het Masteen pokynul a klonová posádka začala nosit poutníkům poslední jídlo před přistáním.

„Takže Vyvrženci ještě nejsou v systému?“ zeptala se Brawne Lamia. Její hlas měl hrdelní nádech, který konzula podivně rozrušil.

„Ne,“ potvrdil Het Masteen. „Ale předběhli jsme je nanejvýš o několik dní standardního času. Naše přístroje zaznamenaly stopy lodí s fúzními motory v Oortově oblaku tohoto systému.“

„Bude válka?“ otázal se otec Hoyt. Jeho hlas byl stejně unavený jako jeho výraz. Když se nikdo nepřihlásil s odpovědí, otočil se kněz doprava, jako by směřoval otázku přímo na konzula.

Konzul si povzdechl. Klonová posádka právě přinesla víno; byl by raději, kdyby to byla whisky. „Kdo ví, co Vyvrženci udělají? Podle všeho se už neřídí lidskou logikou.“

Martin Silenus se hlasitě zasmál a při prudkém gestu víno rozlil. „Jako kdybychom se my *lidi* nějakou logikou sakra řídili!“ Zhluboka se napil, otřel si ústa a znovu se zasmál.

Brawne Lamia se zamračila. „Jestli dojde k vážnému střetu příliš brzy,“ uvažovala, „nemusejí nám místní úřady povolit přistání.“

„Povolí nám průchod,“ ujistil ji Het Masteen. Slunce si našlo cestu záhyby jeho pláště a spočinulo mu na nažloutlé kůži.

„Zachráníme se před jistou smrtí v boji, jen abychom se vydali na jistou smrt z rukou Štíra,“ zamumlal otec Hoyt.

„V celém vesmíru není smrti!“ zadeklamoval Martin Silenus hlasem, o němž byl konzul přesvědčen, že by probudil i spáče v hibernaci. Básník dopil poslední zbytky vína a pozvedl prázdný pohár, jako by chtěl připít hvězdám:

*„Smrt neznajíc, bol necítíc, ted' vzlykej,
Kybelé, plač, neboť tvé kruté děti
otřásly duší boha k nesnesení.
Plač, příteli, ach, plač a hled', jak ztrácím síly,
sláb jsem jak list ve větru, jako chmýří,
neštěstím slábnu, smutkem, bolestí,
plač pro mne, příteli, neboť se tratím...“*

Nato se Silenus náhle odmlčel, nalil si další víno a pohroužil se do ticha, které se po jeho recitaci rozhostilo. Ostatních šest se dívalo jeden na druhého. Konzul si všiml, že Sol Weintraub se zlehka usmívá, dokud se mu dítě v náruči nepohnulo a neodvrátilo jeho pozornost.

„Nu,“ pronesl váhavě otec Hoyt, jako by se snažil navázat na předchozí rozhovor, „pokud konvoj Hegemonie odletí a Vyvrženci se zmocní Hyperionu, obsadí jej možná bez krveprolití a nechají nás jít po svém.“

Plukovník Fedmahn Kassad se tiše zasmál. „Vyvrženci nechtějí Hyperion *obsadit*. Pokud se planety zmocní, vyrabují, co se jim zachce, a pak udělají to, co dovedou nejlépe. Vypálí města, až z nich zbudou jen trosky, ty pak rozdrtí a zbytky usmaží. Roztaví led na pólech, vypaří oceány a sůl rozpraší na zbytcích kontinentů, takže na nich už nikdy nic neporoste.“

„Nu,“ chtěl otec Hoyt něco dodat, ale odmlčel se.

Když klony odnášely polévkové talíře a mísy od salátů a přinášely hlavní jídlo, nikdo už nepromluvil.

„Říkal jste, že nás doprovází bojová loď Hegemonie,“ naklonil se konzul k Hetu Masteenovi, když dojídali rostbíf a vařenou oliheň.

Templář přikývl a ukázal rukou. Konzul se upřeně zadíval naznačeným směrem, ale na pohyblivém hvězdném poli neviděl zhora nic.

„Tam,“ upřesnil Fedmahn Kassad, naklonil se přes otce Hoyta a podal mu skládací vojenský triedr.

Konzul kývnutím hlavy poděkoval, palcem triedru zapnul a zahleděl se na úsek oblohy, na který Het Masteen ukázal. Gyroskopické krystaly v přístroji slabě hučely, jak stabilizovaly optiku a zkoumaly okolí v přesně naprogramovaném sledu. Náhle se obraz zastavil, rozmazal, zvětšil a ustálil.

Když se v okuláru objevila loď Hegemonie, konzul se neubránil slabému nadechnutí. Nebylo to mlhavé zrníčko osamělého jednomístného průzkumníku, jak očekával, ani impozantní bitevní loď. Elektronicky zvětšený obraz ukazoval matově černý hyperprostorový křižník. Působil mohutným dojmem, který po celá staletí vyvolávaly jen válečné lodi. Byl neuvěřitelně štíhlý, opatřený čtyřmi pylony se zbraněmi v bojové pohotovosti. Šedesát metrů dlouhý velitelský modul byl ostrý jako Clovisův bod, Hawkingův pohon a fúzní jednotky na zádi podél trysky vypadaly jako péra na šípku.

Konzul beze slova vrátil triedr Kassadovi. Pokud Kosmické jednotky používají k doprovodu *Yggdrasillu* plně ozbrojený křižník, jaký útok Vyvrženců lze očekávat?

„Za jak dlouho přistaneme?“ zajímala se Brawne Lamia. Snažila se svým komlogem proniknout do databáze stromolodi a to, co našla – nebo nenašla –, ji zřejmě rozladilo.

„Za čtyři hodiny přejdeme na oběžnou dráhu,“ zamumlal Het Masteen. „Sestup potrvá několik dalších minut. Náš přítel konzul nám laskavě nabídl svou soukromou loď, aby nás vzal dolů.“

„Do Keatsu?“ otázal se Sol Weintraub. Bylo to poprvé, co učenec během celé večere promluvil.

Konzul přikývl. „Je to stále jediný kosmický přístav na Hyperionu, který může přijímat osobní lodi,“ vysvětlil.

„Přístav?“ Hlas otce Hoyta zněl rozzlobeně. „Myslel jsem, že zamíříme přímo na sever. Do Štírovy říše.“

Het Masteen trpělivě zavrtěl hlavou. „Poutí vždycky začíná v hlavním městě,“ odpověděl. „Potrvá několik dní, než se dostaneme ke Hrobkám času.“

„Několik dní,“ vyštěkla Brawne Lamia. „To je směšné.“

„Snad,“ připustil Het Masteen, „ale přesto tomu tak je.“

Otec Hoyt vypadal, jako by se mu z něčeho v jídle udělalo nevolno, i když téměř nic nejedl. „Podívejte, nemohli bychom pro tentokrát změnit pravidla – když vezmeme v úvahu nebezpečí války? Přistáli bychom v blízkosti Hrobek času nebo někde jinde, abychom to měli za sebou?“

Konzul zavrtěl hlavou. „Kosmická plavidla i letadla se pokoušejí vzít to zkratkou přímo k pláním na severu už skoro čtyři sta let. Nevím o jediném, které by to dokázalo.“

„Smím se zeptat,“ ozval se Martin Silenus a vesele zvedl ruku jako školák, „co se s tím množstvím lodí sakra stalo?“

Otec Hoyt se na básníka zamračil. Fedmahn Kassad se slabě usmál. Sol Weintraub odpověděl: „Konzul tím rozhodně nechtěl tvrdit, že se do té oblasti nelze dostat. Dá se tam cestovat lodí nebo různými pozemními vozidly. A kosmické lodě a letadla nezmizí. Klidně přistanou poblíž ruin nebo Hrobek času a stejně snadno se vrátí, kamkoli jim počítače přikáží. Ale nikdo už nespátí posádku ani cestující.“ Weintraub pozvedl spící dítě z klína a položil je do přenosné kolébky, kterou měl zavěšenou u krku.

„Tak praví staré legendy,“ poznamenala Brawne Lamia. „A co je v lodních denících?“

„Vůbec nic,“ odvětil konzul. „Žádný útok. Žádné vniknutí. Žádné odklony z kurzu. Žádné časové mezery. Žádné neobvyklé výrony energie ani její náhlé vyčerpání. Žádné zvláštní fyzikální úkazy.“

„Tedy žádní cestující,“ zamumlal Het Masteen.

Konzul sebou trhl. Pokud se Het Masteen opravdu pokusil o vtip, bylo to za celá desetiletí konzulova působení poprvé, kdy templář projevil smysl pro humor, třebaže černý. Z kapitánovy tváře s lehce orientálními rysy, která částečně vykukovala zpod kápě, však nijak nevyplývalo, že by chtěl vtipkovat.

„Skvělé melodrama,“ zasmál se Silenus. „Jako ze života, Sargasové moře duší z Kristových slz, v němž do jednoho utoneme. Mimochoodem, kdo píše ten zatracený scénář?“

„Buďte zticha,“ okřikla ho Brawne Lamia. „Jste namol, dědku.“

Konzul si povzdechl. Skupina byla pohromadě méně než hodinu standardního času.

Klony sklídily talíře a přinesly dezerty: šerbety, kávu, plody stromolodi, kompoty, moučníky a směsi čokolády z Renesance. Martin Silenus dezerty odmítl a požádal klony o další láhev vína. Konzul chvilku uvažoval a pak si objednal whisky.

„Mám dojem,“ poznamenal Sol Weintraub, když dojídali dezert, „že bychom přežili, budeme spolu muset komunikovat.“

„Co tím myslíte?“ nechápala Brawne Lamia.

Weintraub automaticky pohupoval dítětem, které mu pospávalo na hrudi. „Například – kdo z vás tady ví, proč byl vybrán Církví Štíra a Velkým sněmem k této cestě?“

Nikdo nepromluvil.

„Myslel jsem si to,“ pokračoval Weintraub. „A co je ještě nezvyklejší, je někdo z přítomných členem nebo příznivcem této církve? Já jsem například žid a jakkoli se mohou mé náboženské názory dnes zdát scestné, jejich součástí není uctívání biologického vražedného stroje.“ Weintraub zvedl obočí a rozhlédl se kolem stolu.

„Jsem Pravým hlasem Stromu,“ prohlásil Het Masteen. „Zatímco si mnoho templářů myslí, že Štír je zosobněním trestu pro ty, kdo nečerpají život z kořene, podle mne se jedná o kacířství, které nevychází z Dohody a není ani v Muirově Písmu.“

Konzul, usazený po kapitánově levici, pokrčil rameny. „Já jsem ateista,“ přiznal a podržel sklenku whisky proti světlu. „S kultem Štíra jsem nikdy nepřišel do styku.“

Otec Hoyt se nevesele usmál. „Mě vysvětila katolická církev. Uctívání Štíra je v rozporu se vším, co naše církev obhajuje.“

Plukovník Kassad zavrtěl hlavou, ať už na znamení toho, že nechce odpovédět, nebo že není členem Církve Štíra – těžko říct.

Martin Silenus rozhodil rukama. „Já jsem byl pokřtěn jako luterán. To je odnož církve, která dnes již neexistuje. Pomáhal jsem vzniku zenového gnosticismu dříve, než se všichni vaši rodiče narodili. Byl jsem katolíkem, osvícencem, neomarxistou, ekologickým fanatikem, profesionálním provokatérem, satanistou, biskupem církve Jakeovy Nady a řádným členem Institutu jisté reinkarnace. A teď s radostí prohlašuji, že jsem obyčejným pohanem.“ Usmál se na všechny. „Pro pohana je Štír to nejpříjemnější božstvo,“ uzavřel.

„Já náboženství ignoruji,“ ozvala se Brawne Lamia. „Nenechám se jimi omezovat.“

„Takže jsem měl pravdu,“ podotkl Sol Weintraub. „Nikdo z nás se otevřeně nepřihlásil k Církvi Štíra, ale nejváženější představitelé této moudré skupiny nám dali přednost před mnoha miliony věrných, kteří se jen hrnou, aby mohli navštívit Hrobky času... a jejich divokého boha... i když taková pouť může být jejich poslední.“

Konzul potřásl hlavou. „Pravdu jste možná měl, pane Weintraube, ale nechápu v čem.“

Učenec si zamyšleně prohrábl vousy. „Vypadá to, že důvody k našemu návratu na Hyperion jsou tak naléhavé, že jak Církev Štíra, tak inteligence řídící Hegemonii jsou toho názoru, že si cestu zpět zasloužíme. Někteří z těchto důvodů – například ty moje – mohou být na první pohled veřejně známy, ale jsem si jist, že je nikdo nezná přesně; kromě těch, kdo sedí u tohoto stolu. Navrhoji, abychom si v těch několika dnech, které nám zbývají, vzájemně pověděli své příběhy.“

„A proč?“ nechápal plukovník Kassad. „Bezto by to nemělo význam.“

Weintraub se usmál. „Ale mělo – přinejmenším nás to pobaví a nabídne nám to vhled do duší svých spolucestujících do chvíle, než staneme tváří v tvář Štírovi nebo nějaké jiné katastrofě. Kromě toho nám může zachránit život, když ve svých životech nalezneme spojenci, která váže osud nás všech ke Štírovi.“

Martin Silenus se zasmál, zavřel oči a zarecitoval:

*„Teď všichni vpřed, delfíní hřbet
již zve nás k lýtým hrám,
kdos poznal smrt, teď směle hled
do otevřených ran.“*

„To je Lenista, že?“ zeptal se otec Hoyt. „Studoval jsem ji v semináři.“

„Jste blízko,“ odvětil Silenus, otevřel oči a nalil si další víno. „Je to Yeats. Ten převít žil o pět set let dříve, než Lenista sála mámě z kovového prsu.“

„Podívejte,“ ozvala se Lamia, „k čemu by bylo dobré vyprávět si naše příběhy? Až narazíme na Štíra, řekneme *jemu*, co chceme, jednomu z nás se přání splní a ostatní zahynou. Správně?“

„Tak praví legenda,“ potvrdil Weintraub.

„Štír ale není jenom legenda,“ namítl Kassad. „Ani jeho ocelový strom.“

„Tak proč se máme navzájem nudit svými příběhy?“ naléhala Brawne Lamia a spolkla poslední kus tvarohového koláče s čokoládou.

Weintraub se jemně dotkl hlavičky spícího dítěte. „Žijeme v podivných časech. Protože jsme součástí té desetiny jedné desetiny procenta občanů Hegemonie, kteří cestují *mezi* hvězdami a ne po Síti, máme společnou současnost, ale odlišnou minulost. Mně je například šedesát osm let, ale když k tomu připočteme časový dluh z cest, může mi být dobře přes sto let objektivního času Hegemonie.“

„No a?“ nechápala jeho sousedka.

Weintraub vztáhl ruku v gestu, které mělo zahrnout všechny u stolu. „My, co zde sedíme, představujeme ostrovy času i oceány různých pohledů na svět. Přesněji řečeno, každý z nás má možná u sebe kousek hádanky, kterou nikdo nedokázal vyřešit od chvíle, kdy lidé poprvé přistáli na Hyperionu.“ Weintraub se poškrábal na nose. „Je to záhada,“ pokračoval, „a abych byl upřímný, všechny záhady mě fascinují, i kdyby tohle měl být poslední týden, kdy si je budu moci užít. Rád bych aspoň něco z nich pochopil, ale pokud mi to nebude dáno, postačí mi jejich luštění.“

„Souhlasím,“ přisvědčil bez emocí Het Masteen. „Tohle mě nenapadlo, ale nyní se domnívám, že vyprávět si své příběhy před setkáním se Štírem bude mít smysl.“

„Ale co nám zabrání, abychom lhali?“ optala se Brawne Lamia.

„Nic,“ zašklebil se Martin Silenus. „V tom je ten půvab.“

„Měli bychom o tom dát hlasovat,“ navrhl konzul. Přemýšlel o tvrzení Meiny Gladstonové, že jeden ze skupiny je agentem Vyvrženců. Mohlo by vyprávění příběhů špióna odhalit? Konzul se usmál, když si představil, že by onen agent mohl být tak hloupý.

„Kdo rozhodl, že jsme nějaká dobrotivá malá demokracie?“ otázal se suše plukovník Kassad.

„Měli bychom být,“ opáčil konzul. „Abychom každý dosáhli svého cíle, musí se celá skupina dostat ke Štírovi pohromadě. Musíme se dohodnout, jak přijímat rozhodnutí.“

„Mohli bychom jmenovat vůdce,“ navrhl Kassad.

„Na to vám seru,“ poznamenal básník ležérně. I ostatní u stolu zavrtěli hlavou.

„Tak dobře,“ uzavřel konzul, „hlasujeme. Naše první rozhodnutí se týká návrhu pana Weintrauba, abychom si vyprávěli příběhy o našich předchozích zkušenostech z Hyperionu.“

„Všechno, nebo nic,“ dodal Het Masteen. „Buď svůj příběh odvypráví každý z nás, nebo nikdo. Podřídíme se vůli většiny.“

„Souhlasím,“ přikývl konzul a pocítil náhlou zvědavost – chtěl znát příběhy ostatních. Byl si přitom jistý, že on svůj vlastní nikdy nevypráví. „Kdo je pro vyprávění?“

„Ano,“ řekl Sol Weintraub.

„Ano,“ přidal se Het Masteen.

„Rozhodně,“ dodal Martin Silenus. „Nechtěl bych vyměnit tuhle komickou frašku ani za měsíc orgasmických koupelí na Čuňasovi.“

„I já hlasuji pro,“ oznámil konzul, překvapen vlastním rozhodnutím. „Kdo je proti?“

„Ne,“ prohlásil otec Hoyt, ale neznělo to nijak rozhodně.

„Považuji to za hloupost,“ ozvala se Brawne Lamia.

Konzul se obrátil ke Kassadovi. „Plukovníku?“

Fedmahn Kassad pokrčil rameny.

„Máme tedy čtyři hlasy pro, dva proti a jeden se zdržel,“ uzavřel konzul. „Vítězí zastánci vyprávění. Kdo chce začít?“

Všichni ztichli. Konečně Martin Silenus vzhlédl od kousku papíru, na který cosi psal. Roztrhl list na několik menších proužků.

„Napsal jsem čísla od jedničky do sedmičky. Co kdybychom losovali?“

„To je poněkud dětinské, ne?“ protestovala Lamia.

„Vždyť jsem takové velké děcko,“ nedal se vyvést z míry Silenus a usmál se svým typickým úsměvem, připomínajícím úšklebek satyra. „Pane velvyslanče,“ obrátil se ke konzulovi, „mohl bych si vypůjčit ten pozlacený polštář, který používáte jako klobouk?“

Konzul mu podal svůj třírohý klobouk. Silenus do něj nasypal proužky a podal jej ostatním. Sol Weintraub losoval první, Martin Silenus poslední.

Konzul rozvinul proužek papíru a ujistil se, že na něj nikdo nevidí. Měl číslo sedm. Napětí jej opustilo, jako když vyletí vzduch z přefouknutého balónku. Dá se předpokládat, uvažoval, že události zakročí dřív, než se dostane na řadu. Nebo že jim plány zkříží válka. Nebo že skupina do té doby ztratí o příběhy zájem. Nebo že král zemře. Nebo že zahynou koně. Anebo že naučí koně mluvit.

Už žádnou whisky, pomyslel si konzul.

„Tak kdo je první?“ chtěl vědět Martin Silenus.

V nastalém tichu konzul uslyšel šumění listů ve vánku, který jinak nebylo cítit.

„Já,“ ozval se otec Hoyt. V jeho výrazu se zračilo stejné smíření s bolestí, jaké konzul viděl u nevyčísitelně nemocných přátel. Hoyt ukázal svůj proužek papíru s jasně napsanou jedničkou.

„Tak dobře, začněte,“ vyzval jej Silenus.

„Hned?“ podivil se kněz.

„Proč ne?“ opáčil básník. Jediným znamením, že vypil nejméně dvě láhve vína, bylo lehké ztmavnutí už tak dost zarudlých tváří a démonicky povytažené obočí. „Máme několik hodin před přistáním,“ pokračoval, „a já mám v úmyslu dospat hibernaci, až se bezpečně dostaneme mezi primitivy tam dole.“

„Náš přítel má pravdu,“ připustil tiše Sol Weintraub. „Máme-li si vyprávět, je k tomu nejlepší doba každý den po večeri.“

Otec Hoyt si povzdychl a povstal. „Jen okamžik,“ řekl a opustil jídelní plošinu.

Když uplynulo několik minut, zeptala se Brawne Lamia: „Myslíte, že ztratil nervy?“

„Ne,“ odpověděl Lenar Hoyt a vynořil se ze tmy u úpatí dřevěného eskalátoru, který tu byl místo schodiště. „Potřeboval jsem tohle.“ Sedl si a hodil na stůl dva malé zápisníky, ošuntělé a plné skvrn.

„To není fér, číst příběhy z nějaké modlitební knihy,“ protestoval Silenus. „To mají být naše vlastní příběhy, pane mudrci!“

„Buďte zticha, hrome!“ okřikl ho otec Hoyt. Přejel si rukou po tváři a sáhl si na hrud. Konzul si podruhé té noci uvědomil, že před sebou vidí těžce nemocného člověka.

„Promiňte,“ omluvil se otec Hoyt. „Ale mám-li vyprávět... svůj příběh, musím nejprve vyprávět příběh někoho jiného. Tyto deníky patřily muži, kvůli němuž jsem se vydal na Hyperion... a proč se dnes vracím.“ Hoyt se zhluboka nadechl.

Konzul si na deníky sáhl. Byly pomačkané a zčernalé, jako kdyby přešly požár. „Váš přítel měl staromódní zvyky, když si ještě psal deník na papíře.“

„Ano,“ potvrdil Hoyt. „Pokud jste připraveni, začínám.“

Skupina u stolu přikývla. Pod jídelní plošinou plula kilometrová stromolod chladnou nocí a silně pulzovala jako živý tvor. Sol Weintraub pozvedl spící dítě z přenosné kolébky a pohodlně je položil na podušku na zem vedle své židle. Sňal komlog, postavil jej vedle podušky a nastavil ho na bílý šum. Dítě, jen týden staré, leželo na bříšku a spalo.

Konzul se zaklonil a vyhledal na nebi modrozelenou hvězdu – Hyperion. Jak se díval, připadala mu stále větší. Het Masteen si stáhl kápi dopředu, až mu byl z tváře vidět jen nezřetelný stín. Sol Weintraub si zapálil dýmku. Ostatní si nechali dolít kávu a pohodlně se usadili v křeslech.

Martin Silenus působil ze všech posluchačů nejzvědavěji. Předklonil se a zašeptal:

*„On řekl: ‚Když začít hru je tedy na mně,
bude vítán můj los ve jménu Páně!
Jedme teď dál a sluchu popřejte mi.‘
I vyjeli jsme vpřed se slovy těmi
a on hned začal v dobré náladě
tu povídku, co vypovím vám zde.“*

EDICE

POSLEDNÍ VYDANÉ SVAZKY:

- sv. 53 – Ian Tregillis: **Hořká setba**
sv. 54 – Robert Holdstock: **Les mytág**
sv. 55 – Jeff VanderMeer: **Anihilace**
sv. 56 – Ben Aaronovitch: **Řeky Londýna**
sv. 57 – Michael J. Sullivan: **Zimní slavnost**
sv. 58 – Robert Holdstock: **Lavondyss**
sv. 59 – Ben Aaronovitch: **Měsíc nad Soho**
sv. 60 – Paolo Bacigalupi: **Vodní nůž**
sv. 61 – Manel Loureiro: **Apokalypsa Z – Začátek konce**
sv. 62 – Ian Tregillis: **Nejstudenější válka**
sv. 63 – Sergej Lukjaněnko: **Noční hlídka**
sv. 64 – Philip K. Dick: **Muž z Vysokého zámku**
sv. 65 – Sergej Lukjaněnko: **Denní hlídka**
sv. 66 – Daniel Keyes: **Růže pro Algernon**
sv. 67 – Ben Aaronovitch: **Šepot podzemí**
sv. 68 – Arthur C. Clarke: **2001: Vesmírná odysea**
sv. 69 – Sergej Lukjaněnko: **Šerá hlídka**
sv. 70 – Robert Holdstock: **Hloubení**
sv. 71 – Arthur C. Clarke: **2010: Druhá vesmírná odysea**
sv. 72 – Jeff VanderMeer: **Autorita**
sv. 73 – Ben Aaronovitch: **Prokleté domovy**
sv. 74 – Thomas Olde Heuvelt: **HEX**
sv. 75 – Peter S. Beagle: **V Kalábrii**
sv. 76 – Ian Tregillis: **Nutné zlo**
sv. 77 – Ben Aaronovitch: **Záludné léto**
sv. 78 – Margaret Atwoodová: **Příběh služebnice**
sv. 79 – Philip K. Dick: **Sní androidi o elektrických ovečkách?**
sv. 80 – Jeff VanderMeer: **Adaptace**
sv. 81 – Peter Tieryas: **Spojené státy japonské**
sv. 82 – Dan Simmons: **Hyperion**

Připravujeme:

František Novotný: **Osudový konvoj**

Tim Powers: **Brány Anubisovy**

Michael J. Sullivan: **Percepliquis**

Robert Holdstock: **Les kostí**

Lavie Tidhar: **Centrální stanice**

HYPERION

DAN SIMMONS

Z anglického originálu *Hyperion*,
vydaného nakladatelstvím Bantam Spectra
v New Yorku roku 1990, přeložil Jan Pavlík.

Obálka Gary Ruddell.

Grafická úprava Lukáš Tuma.

Sazba Petr Teichmann.

Odpovědný redaktor Filip Krajník.

Jazykový redaktor Miroslava Jarotková.

Technický redaktor Milan Dorazil.

V roce 2017 vydalo nakladatelství ARGO,

Milíčova 13, 130 00 Praha 3,

www.argo.cz, argo@argo.cz,

jako svou 3430. publikaci, 82. svazek edice FANTASTIKA

a Stanislav Juhaňák – Triton,

Vykáňská 5, 100 00, Praha 10,

www.tridistri.cz,

jako svou 2366. publikaci, 580. svazek v edici Trifid.

Vytiskla tiskárna PBtisk.

Vydání čtvrté, v nakladatelstvích Argo a Triton první.

ISBN 978-80-257-2327-2 (ARGO)

ISBN 978-80-7553-500-9 (Stanislav Juhaňák – TRITON)

Knihy nakladatelství Argo distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS

sklad: V Zahradě 877, 252 62 Horoměřice

tel. 226 519 383, fax 226 519 387

e-mail: odbyt@kosmas.cz

www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v internetových knihkupectvích

www.kosmas.cz a www.tridistri.cz